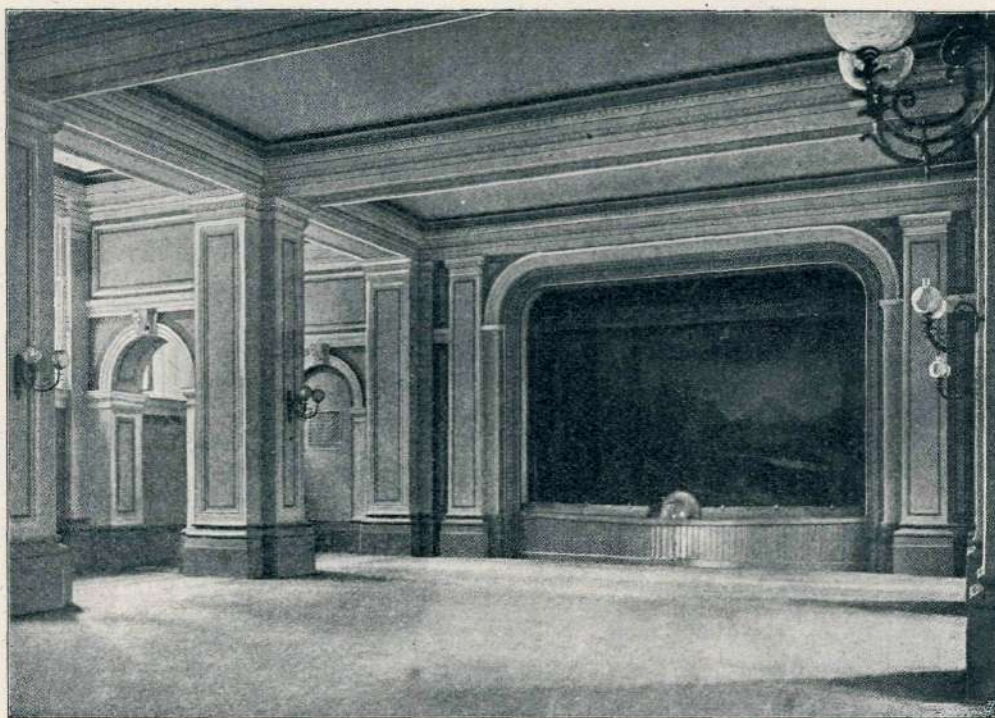


dotoči le krog Katjuše Maslove in Nehljudova. Skozi celo delo pa opazamo ruski milje; z vsemi postranskimi skoki, z vsemi epizodami nam riše pisatelj rusko življenje.

Igralo se je vobče slabo, zato se je intendantca odločila, da je poklicala za dan 13. januarja go. Dimitrijevičevu iz Zagreba, ki je igrala Katjušo, in res umetniško. Žal, da je bil Nehljudov prejkav.

Dne 23. januarja se je predstavljala Stolbova veseloigra „Njen zistem“ ali: „Potujem s hčerko.“ Večkrat so se čuli glasovi in upravičene želje, da naj se igrajo na našem odru slovanske igre, in to tudi mi želimo. A „Dramatično društvo“ menda

dobra, ni najboljša, pa saj je Stolba napisal mnogo, mnogo del. Vse druge osebe so stari, tisočkrat obrabljeni tipi veseloiger. Slatnar, stari bonvivant in zapeljivec, dr. Sehwarzkopf, brezvesten zdravnik, jud. Faktor s svojo judovsko vsiljivostjo, Edvard Ranerjev sin, elegantno preoblečeni in afektirani duševni revež, — vse to je staro in ni moderno, kot hoče biti Stolba. Bolj izobraženo občinstvo je reklo: „Škoda večera za tako neumnost.“ In prav je imelo. No, pa je pri drugih, zlasti pri najmlajših, našla igra milost in ponavljala se je 2. februarja popoldan in še enkrat zvečer. Svoje dni so pa Detelovega „Učenjaka“, kot pravi tehnični izraz, „vrgli čez oder!“



ZAVOD SV. STANISLAVA: SLAVNOSTNA DVORANA S POZORIŠČEM.

izbira veseloigre, ki spadajo med najslabše svoje vrste. Kaj nam pomagajo krasne dekoracije, krasno opremljene sobe, lepi kostumi, res hvalevredno in dovršeno predstavljanje oseb, če pa igra vsega tega ne zasluži! Evo vsebine! Julija Reparjeva je vedno hladna proti svojemu soprogu, češ, da je to njen zistem, da si ohrani moža zvestega. Ne dovoli mu niti, da bi ljubil svojo hčerko, kajti ona je ljubosumna na njo, in tako se dogodi, da ji postane Repar nezvest in ji uide z neko operno pevko. Po hudih intrigah in naporih se mu posreči, da pride srečno nazaj domov, in mesto da bi bila v cel konflikt zapletena tudi Reparjeva gospa, pa ta ničesar o celi zadevi ne izve, in tako se njen mož zopet lahko pripravlja na nov „učinek“ njenega zistema. Igra hoče menda učiti može, naj bodo le nezvesti! Tehnika, dasi

Dne 30. januarja smo doživeli Ibsenovega „Sovražnika ljudstva“. Otona Stockmanna je igral Andrija Fijan. Dolgo vrsto let smo čakali na to igro, pričakali smo jo slednjič vendarle. O igri sami smo govorili lansko leto obširneje. Stockmann je gotovo sangvinik, a zraven tudi premisli, kaj stori. Kolerik, kot ga je igral g. Fijan, gotovo ni bil, toda priznati moramo, da je značaj, kot si ga je zamislil g. Fijan, izvedel natančno do najfinejšje nijanse dosledno in umetniško.

Dne 4. februarja popoldne je bila Ljubljana prisiljena gledati še enkrat „Brate sv. Bernarda“.

Dne 10. februarja zvečer je bila premiera angleške drame Hodgson Burnetta „Mali lord“, fino kabinetno delo. Igra je prav ugajala in genila. V igri je briljirala g. Kreisova, kateri na ljubo se je tudi